

Рьоне Госини и Жан-Жак Семпе - „Балонът и други неиздавани истории“

Великденското яйце

Обичам Великден. Тогава много се забавляваме въщи.

За татко денят започва с боядисването на яйцата. Той не иска да му помагам – казва, че съм несръчен и явно съм се метнал на мама. Татко започва да боядисва яйцата в трапезарията, обаче всяка година (поне тези, дето ги помня, в смисъл: две) трябва да довършва работата на тавана, понеже все счупва едно или две яйца върху масата в трапезарията, както стана тази година, или върху килима, както стана миналата година, или върху роклята на мама, както стана по-предната година, ама аз тогава бях малък, а мама иска да си отиде при нейната майка и всички плачем.

Когато татко слиза от тавана, яйцата винаги са по-малко, отколкото когато се качва, но пък са хубави! Сини, червени, зелени – разноцветни, също като панталона на татко. Татко е много горд, когато му казвам, че не съм виждал нищо толкова красиво. И мама така му казва: „Можеш да бъдеш горд!“. И честно, не се шегува, като му го казва. После татко отива да скрие яйцата в тревата из градината. Тревата е израсла доста и е много трудно да се открият яйцата. Татко обяснява на мама, че толкова дълго не е минавал през тревата с косачката тъкмо за да може великденските яйца да се скрият добре. Стана и малка беля: татко се спречка с едно голямо куче, което беше влязло в градината и много искаше да намери яйцата. Татко победи. Ама аз не бива веднага да почвам да търся яйцата, понеже приятелчетата от квартала идват да ми помагат, пък и да си похапнем след обяда.

Приятелчетата надойдоха все с хубави подаръци: шоколадови яйца, шоколадови кокошки и какви ли не работи, все от шоколад. Мама каза, че само като ги погледнела, я заболявал стомахът. На мен ми става зле чак когато ги изям, ама много ги обичам!

Когато приятелите ми дойдоха, татко ни събра всички в градината и рече:

– Хайде, деца, търсете яйцата!

Аз пък бях подготвил изненада за татко, който иначе не се забавлява с нас!

Казах му:

– Татко, търси и ти с нас! Скрил съм в тревата ръчния ти часовник!

Татко стана целият червен, изгледа ме строго на майтап – има си хас! – и също почна да търси.

Нашият съсед господин Бледюр ни погледна през живия плет и рече на татко:

– Не си ли малко възрастен, та да търсиш яйцата, а?

И се разкикоти. Татко пък още не си беше открил часовника, надигна се и му каза:

– А ти и носа си не можеш намери, за да се изсекнеш, ако не ти кажат, че е по средата на дебелата ти физиономия!

Тогава господин Бледюр заяви, че се хваща на бас, че ще намери някое яйце за по-малко от трийсет секунди. Прескочи плета и спечели, понеже като се озова в нашата градина, смачка едно яйце със скъпата си кожена обувка. Татко много се смя – обувката на господин Бледюр беше станала жълто-синя. Господин Бледюр изгледа строго татко (ама не на майтап) и го бутна. Татко падна и извика, защото беше намерил часовника си и дори малко го посчупи, като седна върху него.

Не успяхме да видим как свърши разправията, понеже мама скоро ни покани за следобедната закуска. Наложих се да се махнем от градината – а там останаха само господин Бледюр и татко, които си крещяха, и голямото куче, което използва случая, за да се върне да търси яйцата, дето не бяхме успели да ги намерим.

Въщи стана голяма веселба! Имаше какао, мама беше приготвила шоколадов сладкиш, а ядохме и подаръците.

На дебелия Алсест, който яде много бързо, му прилоша най-напред. После на всички ни стана зле, освен на Жозеф, който е кльощав, ама може да си яде много, понеже си има номер – има тения, на която ѝ става зле вместо на него.

Мама се обади по телефона на всички майки на моите приятели, за да дойдат да си ги приберат. Майките пристигнаха и всичките гледаха много особено, като дойдоха. Хващаха си синовете за ръцете и разправяха на мама, че може ли така да се разрешава на деца да се тъпчат толкова.

После разбрах защо майките гледаха особено. За да стигнат до къщи, те трябваше да минат през градината, а там татко седеше в тревата със скъсана риза, течеше му кръв от носа и редеше неща, каквито според мама изобщо не трябвало да чувам.

Мама седна в едно кресло и гледаше, ама сякаш не виждаше нищо. Истината е, че трапезарията изглеждаше малко разхвърляна и тук-там имаше разни петна. Като видя тая работа, татко реши да подобри настроението на мама и ѝ каза, че е измислил страхотна шега. Аз бях много доволен, понеже я знам шегата: татко я повтаря всяка година. Ето каква е: татко си има приятел, който се казва господин Камбани. Всеки път по Великден татко му звъни, за да го пита дали ще ходи до Рим, за да го ударят, а аз си умирам от смях.

Този път обаче нещата не минаха гладко, понеже господин Камбани май наистина щял идния ден да пътува за Рим заедно с жена си. Тогава мама се разплака, каза, че тя никога никъде не пътувала, че само все трябвало да разтребва трапезарията, която впрочем била съсипана.

За да я успокоя, татко ѝ обеща да я заведе до Рим за Петдесетница.

Ей, много се забавлявахме този Великден! Незабравим ден си беше. Татко също каза: „Тоя ден има да го помня!“ . Надявам се, че и вие ще се забавлявате като нас и затова ви казвам: „Честито Възкресение!“ . трябвало да чувам.